



III U 227/2020-28



UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE



SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Novi Gorici, je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Andrej Orel kot predsednik ter Lea Chiabai in Valentina Rustja kot članici,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Mete Stopar Širok kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke:

jo zastopa Odvetniška družba

INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC, Dunajska cesta 22, Ljubljana, ob sodelovanju stranke z interesom:

ki

zoper toženo stranko:

Piran, ki ju obe zastopa Odvetniška družba

zaradi dostopa do informacij za medije,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca, št. 090-190/2020/8 z dne 7. 10. 2020,

na seji 17. junija 2021

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. kot novinarka i (v nadaljevanju prosilka ali stranka z interesom) dne 17. 8. 2020 pri Upravni enoti v Kopru (v nadaljevanju organ ali UE Koper) vložila zahtevo za dostop do informacij za medije, in sicer o prošnji iadaljevanju tožnik) za legalizacijo objekta daljšega obstoja na parc. št. , vse .

. Zahtevala je podatke o tem, ali je organ primer že rešil oziroma izdal odločbo, in če jo je, kakšna je bila sprejeta odločitev in kakšni so razlogi zanjo, ter scan odločbe. UE Koper je v odgovoru, št. 091-23/2020-2 z dne 18. 8. 2020, pojasnila, da ob upoštevanju petega odstavka 45. člena Zakona o medijih (v nadaljevanju ZMed) in 3. točke prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ) odgovora ne bo podala, saj se zahtevajo podatki o točno določeni fizični osebi, prekritje osebnih podatkov pa ne more prikriti njene prepoznavnosti, ker bo kljub temu jasno, kdo je oseba, ki se skriva pod prekritimi podatki. Prosilka je nato dne 26. 8. 2020 svojo zahtevo za posredovanje podatkov spremenila tako, da je od organa zahtevala podatke o tem, ali je odločil glede vloge za legalizacijo objekta na parc. št.

, in kolikor je odločil, kakšno odločitev je sprejel in argumente za tako odločitev. Organ je z odgovorom, št. 091-23/2020-6 z dne 27. 8. 2020, tudi to zahtevo zavrnil in to z enako obrazložitvijo kot v odgovoru z dne 18. 8. 2020.
2. Prosilka se je na odgovor organa odzvala s pritožbo z dne 28. 8. 2020 ter ga pozvala, naj na njeno zahtevo odgovori do naslednjega dne, sicer pa da bo pritožbo posredovala Informacijskemu pooblaščenču (v nadaljevanju tožena stranka) zaradi molka organa. Organ je to pritožbo z dopisom, št. 091-23/2020-8 z dne 2. 9. 2020, odstopil v obravnavo toženi stranki, po njenem pozivu pa ji poslal še odločbo, št. 351-198/2019-16 z dne 29. 7. 2020, ki je bila predmet zahtevka za posredovanje informacij. Tožena stranka je s pozivom, št. 090-190/2020/4 z dne 22. 9. 2020, tožnika pozvala na izjasnitev glede dostopa do zahtevanih podatkov, kar je ta z odgovorom z dne 5. 10. 2020 tudi storil in nasprotoval njihovemu razkritju.
3. Tožena stranka je o pritožbi prosilke odločila z odločbo, št. 090-190/2020/8 z dne 7. 10. 2020 (v nadaljevanju izpodbijana odločba). Pritožbi prosilke je ugodila tako, da je odgovora UE Koper, št. 091-23/2020-2 z dne 18. 8. 2020, in št. 091-23/2020-6 z dne 27. 8. 2020, odpravila ter odločila, da mora UE Koper v roku petih delovnih dni od vročitve odločbe iz svoje odločbe, št. 351-198/2019-16 z dne 29. 7. 2020, v elektronski obliki prosilki posredovati 1. točko izreka ter drugi in tretji odstavek na 5. strani (besedilo med "V trenutku odločanja..." in "...objekt daljšega obstoja" ter med "Predmetni objekt..." in "... izreka odločbe utemeljena").

4. Tožena stranka v obrazložitvi svoje odločitve najprej pojasnjuje, da lahko mediji zahtevajo posredovanje informacij za medije od vseh organov, ki jih kot zavezance določa zakon, ki ureja dostop do informacij javnega značaja. V zadevi ni sporno, da je UE Koper zavezanec po prvem odstavku 1. člena ZDIJZ. V skladu z osmim odstavkom 45. člena ZMed je tožena stranka štela, da sta odgovora UE Koper z dne 18. 8. 2020 in z dne 27. 8. 2020 zavrnilni odločbi, zoper kateri je dopustna pritožba. Po določbi devetega odstavka 45. člena ZMed je namreč pritožba zoper zavrnilni odgovor oziroma zoper fiktivno zavrnilno odločbo, ki je lahko sestavljena zgolj v obliki dopisa, dovoljena, če zavrnilni ali delno zavrnilni odgovor na vprašanje izhaja iz dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva organa.
5. Tožena stranka navaja, da v pritožbenem postopku odloča v dveh zaporednih fazah. Najprej opravi formalni preizkus, in sicer ugotovi, ali odgovor na zastavljeno vprašanje izhaja iz dokumenta v smislu prvega odstavka 4. člena ZDIJZ, nato pa, kolikor so formalni pogoji izpolnjeni, opravi vsebinski preizkus, s katerim presodi, ali je zahtevani dokument prosto dostopen ali pa predmet izjem po 5.a členu ali prvem odstavku 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka je z vpogledom v odločbo organa, št. 351-198/2019-16 z dne 29. 7. 2020, ugotovila, da ta obsega podatke, ki jih zahteva prosilka in je zato formalni pogoj za nadaljevanje odločanja izpolnjen.
6. V nadaljevanju se je tožena stranka ukvarjala z vprašanjem, ali so zahtevani podatki varovani osebni podatki. Zahteva prosilke se nanaša na konkretnega posameznika, ki ga je prosilka navedla z imenom in priimkom. Ker sta zahtevi prosilke z dne 17. 8. 2020 in z dne 26. 8. 2020 neločljivo povezani, je organ ravnal pravilno, da ju je obravnaval v enovitem postopku. Po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Ne glede na to določbo pa tožena stranka poudarja, da se je dne 25. 5. 2018 pričela uporabljati Splošna uredba o varstvu podatkov¹, ki v določenih delih zamenjuje Zakon o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1), vendar pa bistveno ne spreminja niti definicije upravljavca in obdelovalca osebnih podatkov niti definicije osebnega podatka niti definicije javnega in zasebnega sektorja.
7. Po določbi prve točke 4. člena Splošne uredbe o varstvu podatkov je osebni podatek katerakoli informacija v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom, pri čemer je določljiv posameznik tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka,

¹ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Uradni list EU, št. L 119/1).

podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika. To, ali je posameznik zaprosil za izdajo gradbenega dovoljenja oziroma za legalizacijo gradnje, kako je potekal ta postopek in kaj je bilo odločeno, je zato mogoče šteti za osebne podatke posameznika.

8. Kot obdelavo osebnih podatkov Splošna uredba o varstvu podatkov v drugi točki 4. člena opredeljuje vsako dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki ali nizi osebnih podatkov z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je zbiranje, beleženje, urejanje, strukturiranje, shranjevanje, prilagajanje ali spreminjanje, priklic, vpogled, uporaba, razkritje s posredovanjem, razširjanje ali drugačno omogočanje dostopa, prilagajanje ali kombiniranje, omejevanje, izbris ali uničenje. Razkritje s posredovanjem osebnih podatkov torej izrecno pomeni obdelavo osebnih podatkov in je zato za presojo dopustnosti razkritja treba upoštevati splošne podlage za obdelavo osebnih podatkov, opredeljene v 6. členu Splošne uredbe o varstvu podatkov, med drugim tudi, da je obdelava osebnih podatkov zakonita, če je ta obdelava potrebna za izpolnitev zakonske obveznosti, ki velja za upravljavca. V konkretnem primeru pravna podlaga za razkritje osebnih podatkov obstaja v drugem odstavku 6. člena ZDIJZ.
9. Skladno z opisanimi zaključki je tožena stranka v nadaljevanju postopka opravila test interesa javnosti. Izhajala je iz določbe drugega odstavka 6. člena ZDIJZ, po kateri se dostop do zahtevane informacije dovoli, če je javni interes glede razkritja informacije močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije, razen v zakonsko določenih primerih, med katerimi pa ni izjeme varstva osebnih podatkov. Ob tem je treba tudi presoditi, ali je javni interes za razkritje informacije javnega značaja lahko močnejši od potencialno storjene škode, ki bi nastala z razkritjem informacije. Gre za izjemo od izjem, ki se uporablja takrat, ko bi s pomočjo tega testa odkrili nekaj, kar bi pripomoglo k širši razpravi in razumevanju nečesa pomembnega za širšo javnost. Gre za tehtanje, kdaj prevlada pravica javnosti vedeti nad kakšno drugo pravico oziroma izjemo po ZDIJZ. Pojem interesa javnosti sicer ni v vsaki zadevi enak ali vnaprej definiran, temveč se kaže v različnih pojavnih oblikah, se spreminja s časom in je odvisen od številnih dejanskih okoliščin, kaže pa se kot zahteva po preglednosti, odprtosti delovanja in v zavezi organov javnega sektorja, da delujejo odgovorno in skrbno pri odločanju o pomembnih javnih zadevah ter omogočajo informirano javno razpravo o pomembnih temah v javnem interesu, s tem pa se zmanjšuje možnost neodgovornega sprejemanja političnih in strokovnih odločitev. Prava javna razprava o pomembnih temah v javnem interesu je mogoča le, če je javnost podkrepljena z informacijami, ki ji omogočajo dejansko sodelovanje pri javni razpravi. Tožena stranka se ob tem sklicuje na odločbi Ustavnega sodišča RS, št. U-I-201/14-14 in št. U-I-202/14-13 z dne 19. 2. 2015, ter na odločitvi

Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP) v zadevah Guseva proti Bolgariji in Társaság a Szabadságjogokért proti Madžarski.

10. Tožena stranka za konkretni primer izpostavlja, da je prosilec v postopku medij oziroma novinarka, kar ni zanemarljivo. V dosedanji sodni praksi Upravnega sodišča RS, na primer v zadevah št. I U 1688/2016 in št. I U 599/2014, je sodišče pojasnilo, da so, kljub temu, da prosilcu ni treba utemeljiti pravnega interesa oziroma zahteve za dostop do informacije javnega značaja, okoliščine v zvezi s katerimi prosilec zahteva dostop, pravno relevantne ravno pri uporabi testa javnega interesa oziroma testa sorazmernosti, ko se tehtajo nasprotujoči si legitimni interesi. V obravnavanem primeru je pomembno, kdo je podal zahtevo za dostop do informacije javnega značaja, katero konkretno informacijo zasleduje in za kakšen namen. Ker je prosilka novinarka ..., temu zato ni mogoče vzeti pomembne teže pri odločitvi.
11. V obravnavanem primeru je pomembno tudi to, da se zahtevane informacije nanašajo na javnega funkcionarja, ki predstavlja moralno avtoriteto z vidika spoštovanja prava in državnih institucij. Tožnik je poslanec in podpredsednik aktualnega sklica Državnega zbora RS in kot tak absolutna javna oseba "*par excellence*". Tožena stranka se sklicuje na odločitev ESČP v zadevi Von Hannover proti Nemčiji, v kateri je bilo odločeno, da so nosilci uradnih javnih funkcij osebe, ki so neposredno vključene v politični proces odločanja. Take osebe v javnosti *de facto* ne uživajo varstva zasebnosti in morajo na račun svoje zasebnosti trpeti večje omejitve, kot bi jih bili sicer dolžni trpeti. To velja še toliko bolj, če je tematika zahtevanih podatkov takšna, da se tiče javnosti. V konkretnem primeru gre za področje črnih gradenj, kar je v Republiki Sloveniji še vedno aktualna tema.
12. Tožena stranka je pri presoji dopustnosti posega v pravico do zasebnosti v konkretnem primeru ugotavljala, za katero področje zasebnega življenja posameznika gre, torej ali gre za področje intimnega in družinskega življenja, področje zasebnega življenja, ki ne poteka v javnosti, ali področje življenja posameznika v javnosti. Pojasnjuje, da je velja pravilo, da čim manj je intimno področje zasebnega življenja posameznika, tem manjše pravno varstvo uživa kadar pride v kolizijo z interesi in pravicami drugih posameznikov. Pri opisovanju življenjskih dogodkov absolutnih in relativnih oseb javnega življenja je brez privolitve prizadetega dovoljeno opisati (oziroma razkrivati) zlasti tisto, kar je pomembno za značaj, dejanja in mišljenja teh oseb glede na njihovo javno udejstvovanje. Nasprotno pa pri teh osebah brez njihove privolitve ni dovoljeno objavljati stvari iz njihovega intimnega življenja, kot je to odločilo Ustavno sodišče v zadevi, št. Up-444/09 z dne 12. 4. 2012. Na tej podlagi je tožena stranka ugotovila, da je v konkretnem primeru poseg v pravico do zasebnosti sorazmeren z javnim interesom, da se javnost seznanja z zahtevanimi podatki o postopku legalizacije objekta daljšega obstoja v lasti absolutno javne osebe. Ne gre za

razkrivanje podatkov iz intimnega življenja tožnika kot javne osebe (poslanca), ampak za podatke, ki se nanašajo na legalizacijo gradnje v njegovi lasti in kot taki kažejo na njegova dejanja. Ni zanemarljivo, da se ti podatki nanašajo na premoženjsko stanje tožnika. Tovrstna vprašanja v javnosti vselej sprožajo javne razprave, tako z vidika integritete javnih funkcionarjev in njihovega odnosa do organov nadzora, kakor tudi glede vprašanja korupcije. Tudi zaradi tega je razkritje zahtevanih podatkov, ki izkazujejo (ne)spoštovanje zakonodaje, v javnem interesu. Tožena stranka dodaja, da so funkcionarji, torej tudi tožnik kot poslanec, na podlagi Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (ZIntPK) dolžni sporočati podatke o svojem premoženjskem stanju ter da so določeni podatki javni. Vprašanje legalizacije črnih gradenj je sicer bilo eden od ključnih ciljev Gradbenega zakona (v nadaljevanju GZ) in je zato informacija o postopanju javnega funkcionarja v javnem interesu, saj gre za funkcionarja, ki sodeluje pri sprejemanju zakonodaje v Državnem zboru.

13. Tožena stranka je kot pomemben element pri tehtanju interesa javnosti v obravnavanem primeru upoštevala tudi dejstvo, da je tema, ki se nanaša na legalizacijo objekta v lasti tožnika, sprožala javno razpravo ter izpostavlja objave v različnih spletnih medijih. Iz teh objav izhaja, da je bilo javno izpostavljeno vprašanje ravnanja poslanca v zvezi z legalizacijo njegovega objekta, pri čemer tožena stranka poudarja, da je ustrezna javna razprava mogoča le ob dostopnosti vseh relevantnih informacij in je zato pomembno, da je javnost z bistvenimi informacijami ustrezno seznanjena. Razprava se je namreč osredotočala predvsem na vprašanja zakonitega ravnanja tožnika kot javnega funkcionarja.
14. Tožena stranka zaključuje, da je v obravnavanem primeru zaradi vseh navedenih razlogov interes javnosti za razkritje zahtevanih podatkov močnejši od interesa varstva osebnih podatkov tožnika in je zato pritožbi prosilke ugodila.
15. Tožnik se z odločitvijo tožene stranke ne strinja in s tožbo v upravnem sporu, ki jo vlaga zaradi zmotne uporabe materialnega prava ter nepravilno in nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja, sodišču predlaga, da izpodbijano odločbo tožene stranke odpravi ter ji zadevo vrne v ponovno odločanje. Tožena stranka naj mu tudi povrne stroške postopka.
16. Po tem, ko tožnik povzame podatke o dosedanjemu poteku postopka, izpostavlja, da UE Koper odločbe glede zahtevanega dostopa do informacij za medije sploh ni izdala. Kot izhaja iz poimenovanja dokumenta, gre le za dopis št. 091-23/2020 z dne 18. 8. 2020 "Legalizacija objekta daljšega obstoja na parcelah
t - odgovor na novinarsko vprašanje" in dopis št. 091-23/2020-6 z dne 27. 8. 2020 "Novinarsko vprašanje, dodatna pojasnila". Takšnih dopisov ne gre šteti za odločbo, kot jo zahteva določba 210. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP), ki jo tožnik citira. Nobeden

od dopisov ne vsebuje naziva odločba in tudi ne pravnega pouka, kar pomeni, da UE Koper odločbe ni izdala in bi zato morala prosilka v skladu s četrtem odstavkom 222. člena ZUP vložiti pritožbo, ker odločba ni bila izdana v predpisanem roku. Prosilka pa pritožbe ni vložila, kar izhaja iz Vhodnega dokumenta št. 091-23/2020-7 z dne 28. 8. 2020. To pisanje tudi po sami naravi stvari ni pritožba, prav tako ni poimenovano kot pritožba in ne vsebuje sestavin, ki jih mora vsebovati pritožba skladno s 238. členom ZUP. Tožnik zato meni, da se predmetni postopek pred toženo stranko niti ne bi smel začeti, saj za to niso bile izpolnjene formalne predpostavke in bi moralo sodišče že iz tega razloga izpodbijano odločbo odpraviti.

17. Tožnik se strinja s stališči tožene stranke glede izjem varstva osebnih podatkov, vendar le do tistega dela, ko tožena stranka poda subjektivno presojo, da v obravnavanem primeru obstaja pravna podlaga za razkritje osebnih podatkov, s čimer se ne strinja. Dejstvo, ali je posameznik zaprosil za izdajo gradbenega dovoljenja oziroma za legalizacijo gradnje, kako je v zvezi s tem tekel postopek in kaj je bilo v postopku ugotovljeno, je mogoče šteti za osebne podatke posameznika, ki je s sklicevanjem na njegovo ime in priimek tudi nedvoumno določen in je zato osebni podatek po definiciji prve točke 4. člena Splošne uredbe o varstvu podatkov. Tožnik zatrjuje, da gre v primeru takih podatkov zato za izjemo po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, saj bi razkritje podatka pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Podatki o upravnih postopkih posamezne fizične osebe so osebni podatki tudi skladno z ZUP. 42. člen ZUP določa, kdo so lahko stranke v upravnem postopku, prosilka pa v konkretnem primeru ni začela postopka v zvezi z odločbo tožnika, prav tako zoper njo ne teče postopek in ni nosilka pravic in obveznosti v postopku. 43. člen ZUP določa, da je lahko v postopku udeležena tudi oseba, ki izkaže pravni interes, to je, da vstopi v postopek zaradi varstva svojih pravnih koristi, prosilka pa takega pravnega interesa nima.
18. Tožnik preroka navedbe tožene stranke, da v obravnavanem primeru obstaja pravna podlaga za razkritje osebnih podatkov, ker naj bi bil javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije. Tožena stranka je pojasnila, da je pojem javnega interesa lahko v vsaki zadevi v različni pojavnih oblikah, prav tako pa se javni interes s časom spreminja. Zaradi tega tožnik izpostavlja novejšo sodno prakso Vrhovnega sodišča, konkretno sodbo št. X Ips 4/2020 z dne 27. 05. 2020, ki narekuje drugačno presojo v zvezi s testom javnega interesa, vendar pa je tožena stranka ni upoštevala. V sodbi je izpostavljeno, da imajo določbe področne (procesne) zakonodaje glede možnosti oseb za vpogled v spise sodišč in drugih pristojnih organov značaj specialne ureditve glede na določbe ZDIJZ. Pri omejitvah dostopa do informacij javnega značaja ni dopustno izhajati iz določb ZDIJZ, pač pa je treba upoštevati pravno ureditev v celoti, od ustavno (in

konvencijsko) zavarovanih človekovih pravic in temeljnih svoboščin, do omejitev, ki so uzakonjene v drugih, zlasti postopkovnih zakonih. Če procesni zakon za določeno fazo postopka ne določa javnosti postopka, prosilcu v tem delu ni mogoče priznati na zakonu utemeljenega pravnega interesa za pridobitev informacije javnega značaja. Ker v konkretnem primeru prosilka ni imela možnosti udeležbe v postopku, ki je tekel pred UE Koper glede izdaje odločbe za tožnika, tudi nima pravice do vpogleda v končni rezultat tega postopka. Temu pritrjujejo tudi nameni, ki izhajajo iz človekovih pravic in svoboščin (npr. varstvo človekove osebnosti in dostojanstva v pravnih postopkih (21. člen Ustave RS), pravice do osebnega dostojanstva in varnosti (34. člen Ustave RS), varstvo pravic zasebnosti in osebnostnih pravic (35. člen Ustave RS) ter varstvo osebnih podatkov (38. člen Ustave RS)).

19. Razkritje osebnega podatka je vrsta obdelave osebnih podatkov po 4. členu Splošne uredbe o varstvu podatkov. Z razkritjem odločitve in argumentacije organa v konkretnem primeru, četudi se osebni podatki prekrijejo, se lahko tožnika identificira, saj je podatek o lastništvu nepremičnine po parcelni številki in katastrski občini vsakemu prosto dostopen. Z razkritjem informacij, ki jih zahteva prosilka, tudi ni mogoče uporabiti instituta delnega dostopa, saj glede na okoliščine konkretne zadeve ni možno, da se iz dokumentacije izloči ali prekrije vsebina osebnih podatkov, ne da bi se s tem ogrozila zaupnost tožnika, prav tako pa bi se popolnoma razkrile tudi posledice odločitve organa. Tožena stranka je sicer pred začetkom uporabe Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov navajala, da podatki, ki se nanašajo na posamezno nepremičnino, niso varovani osebni podatki, vendar pa taka razlaga sedaj ne vzdrži. Splošna uredba o varstvu podatkov namreč določa drugačen standard varovanja osebnih podatkov, kot pa to določa ZVOP-1.
20. Tožnik prereka navedbe tožene stranke, da je absolutna javna oseba "*par excellence*". Res je, da ima politično funkcijo, vendar mu zaradi tega ne gre odreči varstva njegove zasebnosti s sklicevanjem, da gre za absolutno javno osebo, tega pa tožena stranka v izpodbijani odločbi tudi ni pojasnila. Navedbe tožene stranke, da ne gre za razkrivanje podatkov iz intimnega življenja tožnika, ampak za podatke, ki se nanašajo na legalizacijo gradnje v njegovi lasti, so neutemeljene in tudi niso podprte z dokazi. Podatek o legalizaciji gradnje objekta je zasebnopravna zadeva in kot taka ne more biti predmet razkritja po ZDIJZ. Prav tako se obstoj legalizacije objekta ne nanaša na premoženjsko stanje tožnika, kot to zmotno trdi tožena stranka, pač pa gre za podatek o formalnem statusu objekta.
21. Tožnik še navaja, da je tožena stranka v izpodbijani odločbi navedla spletne strani, ki naj bi potrjevale, da se je o predmetni temi sprožila javna razprava, kar pa nima dokazne vrednosti. Navedbe domnevnih spletnih strani ne dokazujejo, da spletne strani obstajajo, prav tako niso časovno opredeljeni nastanki domnevnih člankov.

Trditvam tožene stranke, da je v obravnavanem primeru interes javnosti za razkritje zahtevanih podatkov močnejši od interesa varstva osebnih podatkov ter da bi to koristilo nadzoru in sodelovanju javnosti pri oblikovanju tematike legalizacije gradenj, po mnenju tožnika ne gre slediti. Glede na novejšo sodno prakso ti argumenti ne vzdržijo, prav tako pa se mora v konkretnem primeru dati prednost varovanju zasebnosti, medtem ko za razkritje podatkov zakonita podlaga ne obstaja.

22. Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri svoji odločitvi in razlogih zanjo, ki jih povzema, sodišču pa predlaga, naj tožbo zavrne kot neutemeljeno. Poudarja, da je bila izpodbijana odločba izdana na podlagi pritožbe medija v postopku za medije in zato UE Koper ni bila dolžna izdati odločbe, pač pa se njena zavrnilna odgovora po 45. členu ZMed štejeta kot zavrnilna odločba. To izhaja tudi iz sodne prakse, primeroma sodb Upravnega sodišča št. I U 1136/2016-16 z dne 29. 8. 2018 in št. I U 1020/2017-24 z dne 20. 2. 2019. Iz vsebine odgovorov organa so jasno razvidni razlogi za odločitev, pritožba zoper tako odločitev pa je dovoljena. Ker je tožena stranka ugotovila, da so formalne predpostavke pritožbe izpolnjene, se je o dostopu do zahtevanih informacij opredelila še vsebinsko.
23. Tožena stranka, enako kot v izpodbijani odločbi, poudarja, da je tožnik poslanec in podpredsednik aktualnega sklica Državnega zbora in torej visok funkcionar zakonodajne veje oblasti, kar ga uvršča med absolutno javne osebe. Pri varstvu pravic posameznika je treba ločiti, ali gre za navadnega državljana ali za javno osebnost, pri slednjih pa (pravna) teorija in sodna praksa ločujeta še relativno in absolutno javne osebe. Med relativno javne osebe spadajo tisti, ki so zaradi povezanosti z določenim dogodkom ali dejavnostjo za javnost zanimivi zgolj začasno, med tem ko so absolutno javne osebe zaradi svoje vloge in funkcije v družbi ves čas pod drobnogledom javnosti. Delitev na relativno in absolutno javne osebe sprejema tudi ESČP. Tožena stranka se ne strinja s tožnikom, da spletne strani, ki naj bi potrjevale javno razpravo, nimajo dokazne vrednosti. Bistveno namreč je, da je bil tožnik v teh objavah v zvezi z zahtevanimi podatki izpostavljen zato, ker opravlja funkcijo poslanca. Tožena stranka vztraja, da je poseg v pravico do zasebnosti tožnika v obravnavanem primeru sorazmeren z javnim interesom, ki ga je treba opredeliti kot interes javnosti, da se seznanijo z zahtevanimi podatki o postopku legalizacije objekta daljšega obstoja v lasti absolutno javne osebe. Glede sodbe Vrhovnega sodišča št. X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020 ter razmerja med določbami področne zakonodaje tožena stranka poudarja, da je bila ta sodba izdana v kontekstu popolnoma drugačnih dejanskih okoliščin in pravne podlage, zato za presojo primer ni uporabna. 82. člen ZUP ima namreč določbo, po kateri se pravica do vpogleda v spis in dostop do informacij javnega značaja medsebojno ne izključujeta. V skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, pa lahko vsakdo ustno ali pisno

zahteva od organa, da mu omogoči dostop do informacij javnega značaja v posameznih upravnih zadevah.

24. Na tožbo sta odgovorili tudi [redacted] (v nadaljevanju [redacted]) in [redacted] (v nadaljevanju novinarka) kot stranki z interesom v predmetnem postopku, sodišču pa predlagata, naj tožbo zavrne kot neutemeljeno. Navedbe o poteku postopka so v izpodbijani odločbi pravilne, stranki z interesom pa poudarjata, da gre pri novinarkinih vprašanjih, ki jih je dne 17. 8. 2020 in 26. 8. 2020 naslovila na organ, za novinarski vprašanja, pravna podlaga zanj pa je določba 45. člena ZMed, ki jo v nadaljevanju citirata. ZMed postopek pridobitve informacije na podlagi novinarskega vprašanja poenostavlja na način, da organ ne izda odločbe, temveč izda le pisno obvestilo oziroma dopis. Tožena stranka je postopala pravilno, ko je dopis novinarko z dne 28. 8. 2020 štela kot pritožbo.
25. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi argumentirano obrazložila, zakaj v konkretnem primeru ni podana izjema po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tej argumentaciji stranki z interesom v celoti pritrjujeta in jo v nadaljevanju strnjeno povzemata, nato pa zaključujeta, da so podatki o črnih gradnjah in legalizaciji črnih gradenj v lasti tožnika zagotovo informacije javnega značaja, ki jih mediji lahko predstavijo javnosti. Prav tako ni moč slediti tožniku, da se obstoj legalizacije objekta ne nanaša na njegovo premoženjsko stanje, saj je glede na omejitve iz 93. člena GZ očitno, da to močno vpliva na premoženjsko stanje posameznika. Stranki z interesom pa tudi ne soglašata s tožnikom, da naj bi novejša sodna praksa dala prednost varovanju zasebnosti pred razkritjem podatkov, saj gre za napačno tolmačenje sodbe Vrhovnega sodišča št. X Ips 4/2020 z dne 27. 6. 2020.
26. Tožnik v pripravljalni vlogi z dne 8. 6. 2021 vztraja pri tožbi ter prereka odgovora na tožbo tožene stranke ter strank z interesom. Poudarja, da je stranka z interesom odločbo UE Koper, ki se nanaša na legalizacijo tožnikovega objekta, pridobila mimo vseh predvidenih uradnih kanalov, ki bi ji omogočali dostop do te odločbe, kolikor bi bili za to podani pogoji, naknadno pa je skušala svoje nezakonito ravnanje sanirati z zahtevo za dostop do informacije javnega značaja. Iz članka, objavljenega dne [redacted] ob [redacted] na spletni strani [redacted], je razvidno, da pridobitev zahtevanih dokumentov v obravnavanem primeru ni bila potrebna in ni bila v ospredju pridobitev informacij o absolutni javni osebi. Kot je navedla tudi tožena stranka, se mora v primeru, ko gre za očitno ali prepričljivo utemeljeno zlonamernost, usmerjeno v potešitev zvedavosti ljudi, posamezniku priznati varstvo. Pri ravnanju strank z interesom ni šlo za upravičeno informiranje javnosti in zato ne morejo držati navedbe tožene stranke, da gre za prosilca, ki je eden od medijev in ima s tem status "varuha javnega interesa". Takega statusa medij ne more imeti, kolikor svoje informacije pridobiva nezakonito in jih nato

predstavlja javnosti. Članek, ki je bil objavljen pred izdajo izpodbijane odločbe, je tožnik pridobil po raziskovanju novinarskega poročanja in suma, da je bila odločba pridobljena mimo možnih uradnih poti ter ga zato prej ni mogel predložiti v dokazne namene.

27. Tožnik poudarja, da ne držijo navedbe strank z interesom, da je v konkretni zadevi javni interes močnejši od interesa tožnika za omejitev dostopa do zahtevane informacije. Četudi je tožnik javni funkcionar, to ne pomeni, da lahko stranke z interesom o njem pridobivajo vse informacije. Stranki z interesom sta najprej nezakonito pridobili odločbo, kar bi moralo biti sankcionirano; če pa je bil namen pridobitve informacij korektno medijsko poročanje in obveščanje javnosti, pa bi te podatke morali pridobiti po zakoniti pravni poti, če bi za to obstajal pravni interes. V konkretnem primeru pa so se informacije pridobile zgolj z namenom zvedavosti, sam način dela strank z interesom pa kaže na očitno zlonamernost in bi jima bilo zato tudi iz tega razloga treba zavrniti dostop do zahtevanih informacij.

K točki I izreka:

28. Tožba ni utemeljena.
29. Dejansko stanje zadeve med strankama ni sporno. _____ je kot novinarka pri UE Koper z elektronsko vlogo z dne 17. 8. 2020 zahtevala podatke v zvezi s tožnikovo prošnjo glede legalizacije objekta daljšega obstoja na parc. št. _____ k.o. _____, in sicer ali je organ že odločil o tej prošnji, kakšna je bila njegova odločitev in razlogi zanjo, kot tudi zahtevala, da se ji posreduje optično prebrano digitalno kopijo odločbe (scan). UE Koper je v odgovoru z dne 18. 8. 2020 njeno zahtevo zavrnila s pojasnilom, da odgovora ne bo podala zato, ker so zahtevani podatki o točno odločeni osebi z osebnimi podatki, prekritje osebnih podatkov pa prepoznavnosti posameznika ne more prikriti. Novinarka je nato v elektronskem sporočilu z dne 26. 8. 2020 svojo zahtevo spremenila tako, da je zahtevala podatke, ali je organ odločil glede prošnje/vloge za legalizacijo objekta na parc. št. _____ in _____ k.o. _____ ter kakšna je bila njegova odločitev in argumenti zanjo. Tožena stranka je v odgovoru z dne 27. 8. 2020 tudi to zahtevo zavrnila in to s smiselno enakim pojasnilom kot ob prvi zahtevi. Novinarka se je na odgovor UE Koper odzvala z vlogo z dne 28. 8. 2020, v kateri je navedla, da je tako pojasnilo izmikanje odgovoru na konkretno in anonimizirano vprašanje ter da bo zahteva, če odgovora ne bo prejela, posredovana toženi stranki zaradi molka organa. Organ je to vlogo kot pritožbo odstopil toženi stranki, ki je o njej odločila z izpodbijano odločbo.
30. Med strankami je sporno, ali je UE Koper z opisanimi odgovoroma z dne 18. 8. 2020 in z dne 27. 7. 2020 strankama z interesom sploh izdala odločbo o dostopu do informacij za medije in ali je mogoče dopis z dne 28. 8. 2020, ki ga je

novinarka naslovila na organ, šteti kot pritožbo. Nadalje pa je tudi sporno, ali zahtevane informacije sodijo med izjeme varstva osebnih podatkov in ali je tožena stranka pri izvedbi testa interesa javnosti pravilno ugotovila, da je tožnik absolutna javna oseba ter presodila, da so zahtevani podatki taki, da je njihovo razkritje za javnost pomembno, poseg v pravico do zasebnosti pa sorazmeren z javnim interesom do informiranosti. V zadnji vlogi tožnik še navaja, da sta stranki z interesom do zahtevanih podatkov prišli mimo uradnih poti, da so bili ti podatki že objavljeni in da je zato zahtevo za posredovanje podatkov mogoče šteti kot poskus saniranja takega načina pridobitve podatkov, ki se tudi sicer zahtevajo zgolj z namenom zvedavosti, način dela strank z interesom pa da kaže na očitno zlonamernost.

31. Sodišče meni, da je v sporni zadevi treba izhajati iz ugotovitve, da je novinarka zahtevala informacije o legalizaciji gradnje na parc. št. _____ in _____ l.k.o. zahtevala kot medij. Informacije za medije so med drugim tudi informacije organa, ki jih ta posreduje mediju kot odgovor na vprašanje in so vezane na delovno področje organa, medij pa jih lahko zahteva od vseh organov, ki jih kot zavezance določa zakon, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, torej ZDIJZ (prvi in drugi odstavek 45. člena ZMed). Med strankami ni sporno, da je UE Koper na podlagi prvega odstavka 1. člena ZDIJZ² zavezanka za dostop do informacij javnega značaja in s tem tudi zavezanka za posredovanje informacij za medije po ZMed.
32. Organ mora po prejemu vprašanja, če je vprašanje pisno in če bo organ odgovor zavrnil ali delno zavrnil, o tem pisno obvestiti medij do konca naslednjega delovnega dne od prejema vprašanja (četrti odstavek 45. člena ZMed), odgovor na vprašanje pa lahko zavrne ali delno zavrne, če so zahtevane informacije izvzete iz prostega dostopa po zakonu, ki ureja dostop do informacij javnega značaja (peti odstavek 45. člena ZMed). Pisno obvestilo oziroma odgovor mora vsebovati ime medija, ki je vprašanje postavil, navedbo vprašanja ter odločitev o zavrnitvi ali delni zavrnitvi oziroma odgovor na vprašanje (sedmi odstavek 45. člena ZMed), pri čemer se zavrnilni ali delno zavrnilni odgovor šteje kot zavrnilna odločba (osmi odstavek 45. člena ZMed). Na podlagi opisanih določb ZMed sodišče ugotavlja, da je odgovor UE Koper z dne 27. 8. 2020 na novinarsko vprašanje treba šteti kot zavrnilno odločbo, saj vsebuje vse podatke, ki jih zahteva sedmi odstavek 45. člena ZMed. V odgovoru je namreč navedeno ime medija in novinarke, ki je zastavila vprašanje, vsebina tega vprašanja in odgovor nanj (zavrnitev) z utemeljitvijo odločitve. Tožnik se sicer sklicuje na določbo 210. člena ZUP, ki določa kakšna mora biti odločba, kako se izda in kateri so njeni

2 Prvi odstavek 1. člena ZDIJZ določa: "Ta zakon ureja postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb."

sestavni deli, vendar pa je po presoji sodišča glede oblike odločbe ZMed v razmerju do ZUP specialni predpis in je zato treba na podlagi osmega odstavka 45. člena ZMed odgovor UE Koper šteti kot zavrnilno odločbo.

33. Pritožba zoper zavrnilno odločbo, kot jo ureja osmi odstavek 45. člena ZMed, je dovoljena, če zavrnilni ali delno zavrnilni odgovor na vprašanje izhaja iz dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva. V obravnavani zadevi ni sporno, da se je novinarkina zahteva za posredovanje informacije za medij nanašala na vprašanje izdaje odločbe in vsebine odločitve glede legalizacije gradnje na parc. št. _____ in _____ k.o. _____ torej na vprašanje iz področja pristojnosti UE Koper ter je zato pritožba zoper odgovor tega organa z dne 27. 8. 2020 dopustna. Deseti odstavek 45. člena ZMed za vložitev take pritožbe zahteva le, da je pisna, o njej pa odloča organ, pristojen za odločanje o pritožbi po določbah zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, torej tožena stranka (tretji odstavek 27. člena ZDIJZ). Ker iz vloge novinarkine _____ dne 28. 8. 2020 izhaja, da se z zavrnitvijo dostopa do zahtevanih podatkov ni strinjala, saj vztraja, da so bila njena vprašanja zastavljena konkretno in anonimizirano, odločitev UE Koper pa šteje za sprenevedanje in izmikanje odgovoru ter zahteva odgovor na zastavljena vprašanja, sodišče na podlagi desetega odstavka 45. člena ZMed ugotavlja, da je ta vloga po svoji vsebini pritožba medija, četudi ni bila naslovljena na tak način. Enako je to vlogo kot pritožbo štela tudi UE Koper, saj jo je kot tako odstopila toženi stranki v pristojno odločanje.
34. V nadaljevanju je moralo sodišče presoditi, ali so podatki, ki sta jih zahtevali stranki z interesom, osebni podatki tožnika in ali zanje velja izjema varstva osebnih podatkov. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi pravilno pojasnila, da v skladu s 3. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, to je ZVOP-1, ki pa se od uveljavitve Splošne uredbe o varstvu podatkov v določenih delih ne uporablja več oziroma se za urejanje določenih vprašanj glede osebnih podatkov in njihovega varovanja sedaj upoštevajo določbe te uredbe. Splošna uredba o varstvu podatkov natančneje kot ZVOP-1 definira pojem osebnega podatka³ s tem, ko v 1. točki 4. člena osebni podatek opredeljuje kot katero koli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom; določljiv posameznik pa je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika. V konkretnem primeru je bil v prvi zahtevi strank z

³ Po določbi 1. točke 6. člena ZVOP-1 osebni podatek katerikoli podatek, ki se nanaša na posameznika, ne glede na obliko, v kateri je izražen.

interesom za posredovanje podatkov o poteku postopka legalizacije objekta tožnik neposredno določen z imenom in priimkom, na podlagi druge zahteve pa je bilo mogoče njegovo identiteto ugotoviti posredno na podlagi podatkov zemljiške knjige, ki so javno dostopni. Skladno s tem je mogoče zaključiti, da so zahtevani podatki osebni podatki. Sodišče meni, da je tožena stranka pravilno pojasnila, da razkritje osebnih podatkov z njihovim posredovanjem zato pomeni obdelavo osebnih podatkov, kot to določa 2. točka 4. člena Splošne uredbe o varstvu podatkov, ki pa ni povsem prepovedana, pač pa med drugim dopustna tudi, če je obdelava potrebna za izpolnitev zakonske obveznosti, ki velja za upravljavca (točka (c) 6. člena Splošne uredbe o varstvu podatkov). Prepoved dostopa do osebnih podatkov torej ni absolutna, pač pa tudi po določbah Splošne uredbe o varstvu podatkov dovoljena v tistih primerih, ki jih dopušča zakon. To vodi do zaključka, da je upravni organ, kot zavezanec za dostop do informacij javnega značaja, dolžan posredovati podatke s svojega delovnega področja, ker mu to kot obveznost nalaga ZDIJZ, vendar pa z upoštevanjem izjem, določenih v 6. členu tega zakona. Razkritje podatka o legalizaciji tožnikove gradnje na parc. št. _____ in _____ k.o. _____, ki je osebni podatek (tožnika je mogoče posredno identificirati na podlagi podatkov o lastništvu), je zato dopustno le, kolikor je javni interes za razkritje tega podatka močnejši od interesa za njegovo varovanje.

35. Tožena stranka je s tem, ko je v obravnavani zadevi izvedla test interesa javnosti, *de facto* presodila, da imajo podatki, ki jih zahtevata stranki z interesom, status varovanega osebnega podatka, s čimer soglašata tudi sodišče. Kolikor takega statusa ne bi imeli, tožena stranka testa javnosti ne bi izvedla, pač pa bi podatek razkrila kot javni podatek. Tožena stranka je, kot izhaja iz obrazložitve izpodbijane odločbe, izhajala iz bistva presoje testa javnega interesa, ki je v možnosti relativizacije določene izjeme, omejena pa je lahko le na tiste primere, ko je interes javnosti za razkritje informacije močnejši od interesa, zaradi katerega je določena informacija zavarovana kot izjema, ali tako imenovana izjema od izjem. Kdaj gre za informacijo, ki je pomembna za širšo javnost, je zato treba presojati v vsakem primeru posebej, kar je tožena stranka v izpodbijani odločbi tudi utemeljila (prvi štirje odstavki iz poglavja Test interesa javnosti). S to utemeljitvijo sodišče v celoti soglašata ter se, da bi se izognilo ponavljanju, nanjo sklicuje (drugi odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu, v nadaljevanju ZUS-1).
36. V konkretnem primeru je kot bistveno okoliščino treba upoštevati dejstvo, da je za informacijo zaprosil medij, ki ima dolžnost posredovati informacije v vseh zadevah, ki zadevajo javnost. Taka vloga medijev, ki izhaja iz ustavne pravice do svobode izražanja iz 39. člena Ustave RS, pa ni neomejena, pač pa omejena s pravicami drugih, tudi s pravico do zasebnosti.⁴ Niti pravica do svobode izražanja niti pravica do zasebnosti torej nista absolutni, pač pa ju je treba v primeru

⁴ Prim.: odločba Ustavnega sodišča RS, št. Up-1391/07-13 z dne 10. 9. 2009, od 8. do 12. točke.

medsebojnega konflikta uravnorežiti, torej doseči pravično ravnovesje med pravico posameznika do zasebnosti in pravico novinarjev ter medijev do svobode izražanja.⁵ Kot je pojasnilo Ustavno sodišče RS v odločbi, št. Up-1391/07-13 z dne 10. 9. 2009 (13. točka), je stopnja, ki jo mora določena oseba trpeti, ko gre za izražanje o njej, večja, če gre za javno osebo. ESČP je v zadevi Van Hannover proti Nemčiji opredelilo tri kategorije javnih osebnosti, ki so upravičene pričakovati različen obseg varstva zasebnosti, in sicer absolutno javne osebe "*par excellence*" kot najbolj znane in izpostavljene osebe, relativno javne osebnosti, ki so manj znane, vendar še vedno javne v določenem kontekstu ter ostali posamezniki, ki jih ni mogoče uvrstiti v nobeno od prej navedenih kategorij. Bolj ko se oseba približuje statusu absolutne ali vsaj relativne javne osebe, bolj je izkazan povečan interes javnosti za razkritje njenih osebnih podatkov.⁶

37. Na podlagi opisanih stališč in sodne prakse, sodišče pritrjuje toženi stranki, da je tožnik, kot poslanec in podpredsednik Državnega zbora, absolutna javna oseba "*par excellence*". Ustavno sodišče RS je v zadevi, št. Up-1391/07-13 z dne 10. 9. 2009 (13. točka), pojasnilo, da človek, ki se odloči za javno funkcijo, vzbuja večji interes javnosti, teža te okoliščine pa je odvisna tudi od tega, za kakšno stopnjo javne funkcije gre. Tožnik zaseda enega najvišjih položajev v zakonodajni veji oblasti in je zato razumljiv interes javnosti, da izve, ali kot oseba, ki sodeluje pri sprejemanju zakonodaje, veljavno zakonodajo tudi spoštuje. Tožena stranka je v obrazložitvi izpodbijane odločbe po presoji sodišča utemeljeno pojasnila, da je treba pri odločanju kje se konča interes javnosti, potegniti ločnico med podatki iz intimnega (zasebnega) življenja in podatki, ki to niso. Sodišče meni, da je kot zasebne podatke, ki jih brez dovoljenja posameznika ni dopustno razkrivati, in to ne glede na to, ali gre za absolutno javno osebo ali ne, treba šteti tiste podatke, ki sodijo v intimno področje posameznika (npr. podatki o zdravstvenem stanju, družinske razmere, ipd). V konkretnem primeru pa po presoji sodišča pri vprašanju legalizacije objekta na pac. št. _____ in _____ k.o. _____ ne gre za tak podatek, pač pa za podatek o spoštovanju predpisov s področja gradbeništva, interes za razkritje takega podatka (ki je osebni podatek) javnosti, s čimer se poseže v pravico tožnika do zasebnosti, pa je po prepričanju sodišča močnejši od interesa varovanja takega podatka.
38. Umestitev tožnika med absolutne javne osebe "*par excellence*" sama po sebi še ne zadošča za presojo, da je interes javnosti močnejši od zaščitenega osebnega podatka. Presoja je odvisna od vsakega posameznega primera, od časa, v katerem se zahteva razkritje osebnega podatka in argumentov, ki jih je treba aplicirati na konkretno zadevo v skladu z določbami ZDIJZ. Status osebe je torej dodatni, ne

5 Prim.: odločba Ustavno sodišče RS, št. Up-570/09-14 z dne 2. 2. 2012, 8. točka.

6 Pirc Musar in ostali: Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) s komentarjem; Uradni list RS; Ljubljana 2017; št. 147.

pa edini argument za odločitev.⁷ Sodišče se pridružuje utemeljitvi tožene stranke, da je v konkretnem primeru interes javnosti za razkritje osebnega podatka tožnika močnejši od njegovega interesa za varovanje takega podatka (5., 6. in 7. stran izpodbijane odločbe). Poslanci, kot del zakonodajne veje oblasti, so tisti, ki sprejemajo zakone in druge predpise, s katerimi določajo pravice in obveznosti državljanov. Razumljivo je, da se od poslancev pričakuje, da bodo te obveznosti še toliko bolj spoštovali tudi sami in gre zato v tem kontekstu razlagati tudi stališče tožene stranke, da je v predmetni zadevi pomembno tudi dejstvo, da gre pri vprašanju legalizacije objekta za vprašanje, ki se nanaša na premoženjsko stanje tožnika. Kot absolutno javne osebe so poslanci na "očeh" javnosti, sodišče pa pritrjuje toženi stranki, da vsi, ki opravljajo javno funkcijo, torej tudi poslanci Državnega zbora, predstavljajo avtoriteto z vidika spoštovanja prava in državnih institucij. To še toliko bolj velja za področja, ki so v pristojnosti odločanja javnih oseb in se dotikajo večjega števila državljanov, kamor nedvomno lahko uvrstimo tudi področje gradbeništva oziroma legalizacije objektov. GZ, ki se je pričel uporabljati le nekaj dni pred tem, ko je bil konstituiran sedanji Državni zbor, je kot enega od ciljev zastavil tudi legalizacijo črnih gradenj, zlasti pri objektih daljšega obstoja. Ker gre za temo, ki je aktualna, je vprašanje, ali tožnik, kot poslanec in podpredsednik Državnega zbora, spoštuje veljavna pravila, ki jih z izvrševanjem poslanskega mandata sooblikuje, v javnem interesu. Gre namreč za vprašanje, ki odraža njegova dejanja, transparentnost podatkov o tem pa je v konkretnem primeru pomembna še toliko bolj zato, ker je bilo vprašanje legalizacije tožnikovega objekta predmet različnih objav v medijih, kar je tožena stranka ugotovila z vpogledom na več v odločbi navedenih spletnih strani, ki so prosto dostopne. Ker je bila v teh objavah izpostavljena prav tožnikova funkcija, je tožena stranka po mnenju sodišča pravilno presodila, da bi bilo z dostopom do relevantnih informacij zagotovljeno, da bi se v javnosti objavljale le preverjene informacije, obenem pa bi se na verodostojen način javnost lahko prepričala o ravnanju tožnika. Upoštevanje pomena tožnikove funkcije, problematika legalizacije črnih gradenj in ukrepi v zvezi s tem, interes ureditve tega področja, zahteva po enakem obravnavanju posameznikov na področju legalizacije gradenj in transparentnost ravnanja javnih funkcionarjev, vodi sodišče do zaključka, da je interes javnosti, da se seznanijo s tožnikovim ravnanjem in argumenti, na podlagi katerih je organ sprejel svojo odločitev, večja od interesa tožnika, da se ti podatki, kot osebni podatki, zavarujejo pred javnostjo. Temu sledi tudi izrek izpodbijane odločbe, saj je tožena stranka dovolila razkritje podatkov le tistih delov odločbe UE Koper št. 351-198/2019-16 z dne 29. 7. 2020, ki dajo odgovor na vprašanje, kot ga je UE Koper zastavila novinarka

39. Tožnik v tožbi pritrjuje toženi stranki, da se javni interes s časom spreminja in zato izpostavlja sodbo Vrhovnega sodišča RS, št. X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020, za

⁷ Pirc Musar in ostali: Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) s komentarjem; Uradni list RS; Ljubljana 2017; št. 147 - 148.

katero meni, da narekuje drugačno presojo v zvezi s testom javnega interesa, česar pa naj tožena stranka ne bi bila upoštevala. Sodišče ugotavlja, da je v navedeni sodbi Vrhovno sodišče pojasnilo, da imajo pri dostopu do informacij posebna določila področne (procesne) zakonodaje glede možnosti oseb za vpogled v spise sodišč in drugih pristojnih organov (torej tudi upravnih organov) značaj specialne ureditve glede na določbe ZDIJZ. V tej zadevi je Vrhovno sodišče obravnavalo dostop do informacij, ki se nahajajo v tožilskih oziroma sodnih spisih v (pred)kazenskih zadevah ter presodilo, da se lahko ZDIJZ uporabi le v tistih primerih in v zvezi z dostopom do tistih informacij, do katerih dostop ni urejen s specialnimi predpisi, to je Zakonom o kazenskem postopku (ZKP) iz Zakonom o državnem tožilstvu (ZDT-1). ZDIJZ se torej v tovrstnih primerih uporabi le glede dostopa do tistih podatkov, ki so bili pridobljeni ali sestavljeni zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim, ki pa se ne nahajajo v sodnih ali državnotožilskih spisih, za vse ostale pa glede dostopa do informacij veljajo pravila prej navedenih zakonov. Na podlagi opisane sodbe Vrhovnega sodišča RS tožnik zatrjuje, da če procesni zakon za določeno fazo postopka ne določa javnosti, prosilcu ni mogoče priznati v zakonu utemeljenega pravnega interesa za pridobitev informacije javnega značaja, kar pomeni, da stranki z interesom, ki nista imeli možnosti udeležbe v postopku, ki je tekel pred UE Koper glede izdaje odločbe za tožnika, tudi nimata pravice do vpogleda v končni rezultat postopka.

40. Sodišče stališču tožnika ne sledi. Dostop do informacij javnega značaja v upravnem postopku ureja četrti odstavek 82. člena ZUP, torej procesni predpis s področja upravnih postopkov. Ta določa, da lahko vsakdo ustno ali pisno zahteva od organa, da mu omogoči dostop do informacij javnega značaja v posameznih upravnih zadevah, in sicer v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, torej v skladu z ZDIJZ. Pravice do dostopa do informacij javnega značaja po ZUP so torej v primerjavi s pravicami po ZDIJZ vzporedne; niso izključujoče, temveč dopolnjujoče.⁸ Tožena stranka je zato s tem, ko je pri odločanju izhajala določb ZDIJZ (skladno s četrtim odstavkom 82. člena ZUP) ter določb Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov in te predpise upoštevala pri izvedbi testa javnega interesa, svojo odločitev oprla na za zadevo relevantno in zakonito pravno podlago.
41. Tožnik v pripravljalni vlogi strankama z interesom očita, da sta pri UE Koper zahtevali podatke o legalizaciji objektov na zemljišču s parc. št. _____ in k.o. _____, četudi sta odločbo tega organa pridobili mimo za to predvidenih uradnih kanalov, nato pa skušali svoje ravnanje sanirati z vložitvijo take zahteve. Zato meni, da gre pri strankah z interesom za zlonamernost, usmerjeno v potešitev zvedavosti ljudi. Na podlagi izpisa iz spletne strani _____, kjer je bilo

⁸ Janez Čebulj in ostali: Komentar Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP), 1. knjiga; Javno podjetje Uradni list RS, d.o.o. in Pravna fakulteta Univerze v Ljubljani, Ljubljana 2020; str. 513.

objavljeno, da sta stranki z interesom odločbo UE Koper pridobili po drugi poti in ga je tožnik priložil pripravljalni vlogi, sodišče ugotavlja, da je bil ta prispevek objavljen dne _____, medtem ko je novinarka _____ svojo prvo zahtevo za posredovanje podatkov za medij pri UE Koper vložila dne 14. 8. 2020, drugo, spremenjeno zahtevo dne 26. 8. 2020 in pritožbo dne 28. 8. 2020, torej vse pred objavo prispevka.

42. Stranki z interesom sta odločbo UE Koper pridobili pred odločitvijo tožene stranke, ki pa je presojala, ali je bila odločitev v trenutku, ko jo je sprejela UE Koper, zakonita. Tudi sicer velja po presoji sodišča poudariti, da sta odločbo zahtevali kot medij, posredovanje informacij pa lahko mediji zahtevajo od vseh organov, ki jih kot zavezance določa zakon, ki ureja dostop do informacij javnega značaja (drugi odstavek 45. člena ZMed) in ne določa izjeme, da se te informacije ne bi posredovale, kolikor jih je medij že pridobil na kakšen drug način. Nenazadnje tožnik tudi ni predložil nobenega dokaza, ki bi izkazoval, da sta stranki z interesom z odločbo UE Koper razpolagali še pred vložitvijo zahteve za pridobitev informacije za medij, saj sta obe zahtevi in pritožbo vložili prej (skorajda mesec dni), preden je bil objavljen prispevek na _____. Sodišče zato meni, da ni izkazano, da bi stranki z interesom zahtevo za pridobitev informacij za medij vložili zlonamerno in za potešitev zvedavosti ljudi, niti na kaj takega ni moč sklepati iz poteka postopka.

43. Na podlagi vsega navedenega je sodišče zaključilo, da tožba ni utemeljena in jo je na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 zavrnilo. O zadevi je odločitev sprejelo brez glavne obravnave, saj za zadevo relevantno dejansko stanje med strankami ni sporno (prvi odstavek 59. člena ZUS-1), pač pa je sporna uporaba materialnega prava, konkretno določb ZDIJZ, ZMed in Splošne uredbe o varstvu podatkov. Vse stranke postopka so tudi soglašale, da sodišče v zadevi odloči brez glavne obravnave na podlagi listinskih dokazov in listin iz upravnega spisa.

K točki II izreka:

44. Odločitev o stroških strank v postopku temelji na četrtem odstavku 25. člena ZUS-1, po katerem trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne. Sodišče je tako odločitev sprejelo tako za obe stranki postopka, kot tudi za stranki z interesom. Stranki z interesom sta sicer zahtevali, naj jima stroške postopka povrne tožnik, vendar pa je sodišče ocenilo, da v postopku nista bistveno pripomogli k odločitvi (prvi odstavek 155. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP) v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1), saj sta predvsem ponovili argumente iz izpodbijane odločbe.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 17. junij 2021

Predsednik senata:

Andrej Orel, l.r.



Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: